

[Tinning]

at det jo i hvert fald til en vis grad er udtryk for manglende tilbud.

Vi kan alle sammen se, at der er sket en mægtig udbygning af faciliteter, der er sket en mægtig udbygning af mulighederne for at udfolde sig, men det er dog stadig rigtigt, at der mangler tilbud, og som det også er anført i den såkaldte Ringstedundersøgelse, der er nævnt i redegørelsen, er der omkring en fjerdedel af befolkningen, som direkte spurgt siger: vi ville egentlig godt dyrke idræt, vi gør det ikke, men vi ville godt være med. Det kan skyldes mangel på faciliteter, det kan skyldes mangel på tilbud, som de oplever som tiltrækkende, eller det kan skyldes alle mulige andre faktorer, men jeg synes, det er en vigtig pointe, at der mangler tilbud. Den bør med og bør selvfølgelig også ses i lyset af dette med pengene.

Så siger ministeren et sted noget, som er lidt fåget, og det ville jeg egentlig gerne have forklaret. Der står: »Fundamentet i det lokale idrætsliv er fortsat idrætsforeningen og bør også være det.« Det er der i og for sig ikke noget overraskende i, men det, som er interessant, er, at ministeren jo selv gør opmærksom på, at det, vi egentlig forstår ved idræt og ved idrætsliv, ændrer sig meget i disse år, rulleskøjteløb, folk, der spiller med frisbee, folk, som hinker og sjipper eller dyrker aerobics, og hvad ved jeg, alle mulige besynderlige former for kropsudfoldelse – vil nogle måske synes. Noget af det ville jeg umiddelbart kalde idræt, noget af det ville jeg ikke kalde idræt, men det, vi diskuterer under alle omstændigheder, må vel også være, når folk finder på nye måder at udfolde sig kropsligt på, hvordan vi så kan støtte dem. Jeg tror egentlig, at en af kernerne i denne diskussion er, hvad der ligger i det, når ministeren siger, at fundamentet i det lokale idrætsliv også fremover bør være idrætsforeningen.

Spørgsmålet er jo netop, om idrætsforeningen er et rigtig godt sted til at imødekomme disse nye behov. Ministeren gennemgår en række problemer og siger – og det synes jeg også er rigtigt – at der arbejdes konstruktivt rundt omkring i idrætsbevægelsen med at finde ud af at omforme aktiviteterne, finde ud af at lave en form for liv i idrætsforeningen, finde ud af at imødekomme de arbejdsløse, efterlønsmodtagere og andre, der er hjemme i dagtimerne, finde ud af dette med

de frivillige ledere, finde ud af dette med de handicappede, indvandrerne, de særligt true-de unge osv. osv. osv.

Selvfølgelig er det rigtigt, at der arbejdes konstruktivt med det, men jeg synes, problemet er, at resultaterne er for ringe. Jeg har ikke meget tillid til, at det vil lykkes den nuværende idrætsbevægelse at løse alle problemerne i forbindelse med at få inddraget en række nye grupper i idrætten eller i kropsudfoldelsen og i nye aktiviteter. Jeg tror selvfølgelig, at det kan lykkes i nogen grad, men ikke fuldstændigt. Derfor mener jeg, at det, vi egentlig bør diskutere, er, hvor vigtigt det er for os, at folk er medlemmer af en idrætsforening, og hvor vigtigt det er for os, at folk har lov til og mulighed for specielt at udfolde sig kropsligt.

Jeg siger ikke, at vi nu bare skal hive folk ud af idrætsforeningerne; det mener jeg ville være en temmelig tåbelig parole, sådan generelt formuleret. Men jeg siger, det må være sådan, at om man vil være i en idrætsforening eller ikke vil være det, det skal lige præcis være et valg, som afgøres af, ikke om det er det sted, man kan få faciliteter, men om det er det sted, hvor man kan finde nogle kvaliteter i arbejdet og nogle kvaliteter i det sociale samvær i klubben og omkring idrætsaktiviteten, som siger én noget, og som gør, at man har lyst til at komme og komme igen. For vi ved jo godt, at det, vi i dag kalder idrætten, er klemt. På den ene side har vi alle mulige besynderlige kommercielle tiltag, altså helsecentre og studier, hvor man kan gå ned og smide rundt med nogle vægte, og hvad man i øvrigt har lyst til, og det er for så vidt ganske udmærket, hvis man kan lide det. På den anden side har vi ungdomsklubber og skolepasningsordninger, og hvad ved jeg, som også opleves som en klemme for idrætsforeningerne.

Der kan man gøre som hr. Helge Sander og hr. Nør Christensen: man kan sætte sig ned på klassisk teknokratisk, bureaukratisk vis og spekulere: hvordan lægger vi så mange hindringer som muligt i vejen for, at disse folk begynder at søge andre steder hen end til det, vi traditionelt kalder idrætsforeningerne? Hr. Helge Sander talte om, at vi måske kunne stramme lidt omkring dette med aftenskolerne. Hvorfor skal en aftenskole have lov til at lave gymnastik i et lokalsamfund, hvor der er en forening, der har gym-